

Arrest

nr. 261 332 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 8 maart 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...]”

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

.Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 25.09.1978 geboren werd te Wilrijk. Haar ouders waren in het bezit van een verblijfsvergunning geldig van 02.05.1976 tot 05.05.1979. Op 05.02.1981 werd het hele gezin (betrokkene zelf, haar ouders, haar drie zussen en haar twee broers) afgeschreven naar het buitenland in casu Marokko. Betrokkene verklaart zelf dat haar ouders haar meenamen naar Marokko in 1980. Op 11.02.2013 komt betrokkene pas terug naar België in het bezit van geldig Schengen visum en met toegestaan verblijf tot 17.04.2013. Op 27.03.2013 meldt betrokkene een voorgenomen huwelijk met een Spaanse onderdaan. Deze procedure wordt echter stopgezet door betrokkene op 16.04.2014.

Het loutere feit dat betrokkene hier geboren is (ter staving hiervan legt ze haar geboorteakte voor evenals haarbewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister), opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Hetzelfde geldt voor het feit dat zij van haar geboorte tot 05.05.1979 over verblijfsrecht beschikte (ter staving hiervan legt ze het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van haar ouders voor evenals de arbeidskaart van haar vader). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar ouders overleden zijn en dat al haar directe familieleden zich in België of de omliggende landen bevinden. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met de objectieve informatie uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat haar vader overleden is, het administratief dossier bevat geen enkele bewijs van het overlijden van haar moeder, bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene hier van evenmin bewijzen voor. Betrokkene beweert dat haar ouders vier kinderen hadden, echter uit het administratief dossier blijkt dat haar ouders minstens zes kinderen hebben, met name betrokkene zelf, haar broers A. M. en A. N. en haar zussen A. L., A. B. en A. K.. Betrokkene beweert dat zij nog een zus heeft, namelijk A. N.. Deze laatste zus is echter niet gekend in ons administratief dossier. Verder blijkt uit het administratief dossier dat haar broer A. N. in België verblijft en over de Belgische nationaliteit beschikt en dat haar zus A. K. in Nederland verblijft en over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Haar broer Mohamed en haar zussen L. en B. verblijven, volgens de beschikbare informatie in hun rijksregister, in Marokko. De bewering dat al haar naaste familieleden in Europa verblijven kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft verworven en, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te kerenslechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer heeft met Marokko. Echter, het lijkt ergonwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomstwaar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haarintegratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat betrokkene meer dan waarschijnlijk nog verschillende familieleden heeft in Marokko, waaronder haar broer Mohamed en haar twee zussen L. en B. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt verschillende officiële Marokkaanse documenten voor telkens voorzien van een apostille, met name: een certificaat van geen beroep dd. 16.06.2017, een attest van behoeftigheid dd. 15.06.2017, een attest van niet onderworpenheid aan lokale belastingen dd. 26.05.2017 en een verklaring van haar totale inkomen in het jaar 2016 dd. 26.05.2017. Betrokkene verduidelijkt in haar verzoekschrift niet waarom deze documenten worden voorgelegd. Uit deze documenten kan worden afgeleid dat betrokkene minstens in 2017 nog over nauwe contacten beschikte met haar land van herkomst om al deze officiële documenten op te vragen. Verder blijkt dat uit deze documenten dat zij geen beroep uitoefende in Marokko, dat zij in het jaar 2017 behoeftig was, dat zij in 2017 niet onderworpen was aan de lokale belastingen en dat zij in 2016 geen inkomsten had, wat niet bevreemdend is aangezien zij beweert sinds 2013 in België te verblijven. Betrokkene toont niet waarom deze elementen een buitengewone omstandigheid vormen die een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst bijzonder moeilijk maken. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie overbeschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extrabagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene behoeftig zou zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar familieleden zich in België afspeelt, dat zij hier haar sociale belangen heeft en dat zij bijgevolg gerechtigd is op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische broer Almahi Nordin. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waarde gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van banden met haar Belgische broer of haar Nederlandse zus. Betrokkene legt wel verschillende bewijzen voor van geldtransfers van haar zus die in Duitsland zou verblijven (maar waarvan betrokkene noch persoonsgegevens verschaft noch verwantschapsbewijzen) naar betrokkene via Western Union. Echter, in totaal vonden er slechts zes transfers plaats en de laatste transfer vond plaats in december 2017 waardoor betrokkene niet aantoont dat er actueel nog steeds sprake is van een zekere financiële afhankelijkheid. Bovendien merken we op dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene uit een gezin van minstens zes kinderen komt, waarvan er slechts drie in Europa verblijven. Het is dan ook zeer aannemelijk dat betrokkene ook in Marokko over een familiaal netwerk beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'.

(EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden slechts één getuigenverklaring voorlegt en enkele gekendheidsattesten. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met demogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich in haar verzoekschrift niet op medische elementen maar legt wel een grote hoeveelheid medische stukken voor, onder andere: verschillende afspraakbevestigingen (neurochirurgie op 24.07.2017, oogheelkunde op 07.08.2017, tandartsen op 27.06.2017, orthopedie op 24.08.2016 en oogheelkunde op 13.02.2017), twee attesten haar huisarts dd. 11.04.2017 en 01.02.2018, drie kinesitherapievoorschriften dd. 13.04.2016, 15.11.2016 en 24.07.2017, de resultaten van een bloedonderzoek dd. 23.01.2017, een attest van dr.V. dd. 21.03.2016 en een attest van chronisch aandoening dd. 28.11.2018 opgesteld door Dr.O. Betrokkene verduidelijkt niet waarom deze documenten worden voorgelegd. We stellen vast dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen, nergens wordt aangehaald dat reizen onmogelijk. Bovendien zijn de voorgelegde attesten niet meer recent, het meest recent attest dateert van 28.11.2018. Betrokkene toont aldus de actualiteitswaarde van de voorgelegde stukken niet aan. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al geruime tijd op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat zij hier al haar belangen zou hebben, dat zij hier geïntegreerd zou zijn, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij haar plaats in het economisch leven zou kunnen innemen, dat ze verschillende aankoopfacturen voorlegt, dat ze verschillende waarborgattesten van het OCMW voorlegt evenals verschillende beslissingen van het OCMW inzake haar recht op maatschappelijke dienstverlening, verschillende attestendringende medische hulp, een schrijven van het OCMW inzake te betalen ziekenhuiskosten en de factuur in kwestie, haar agenda cursus Nederlands in schooljaar 2016-2017, verschillende betalingsbewijzen, een verkoopshistoriek apotheek, verschillende gekendheidsattesten, attesten van Nederlandse les in schooljaren 2014-2015 en 2016-2017, haar kaart voedselbedelingsbezoeken, een attest van oogarts, verschillende toegangscodes voor ziekenhuisonderzoeken, aanwezigheidsattesten Nederlandse taallessen, betalingsbewijzen voor de cursussen: start met Word, mailen en cloud en start met de computer en een historiek van haar lijnabonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

1.2. Op dezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum;

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — schending redelijkheidsbeginsel

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

Bij beslissing dd 08/03/2021 werd de aanvraag van verzoekster op basis van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 2508/03/2021 , waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

De volgende door verzoekster aangehaalde elementen worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheden :

- *dat zij geboren is in België*
- *dat zij bij in de periode 1978 - 1979 over en verblijfsvergunning beschikte*
- *dat haar ouders overleden zijn en haar directe familieleden in België of de omliggende landen wonen. Volgens de administratieve gegevens uit het dossier zouden er nog familieleden (broers en zussen) van verzoekster in Marokko aanwezig zijn.*

-Zij reeds geruime tijd op Belgisch grondgebied verblijft en hier haar privéleven heeft opgebouwd.

- *zij de Nederlandse taal machtig is en al haar belangen in België heeft*
- *Door verzoekster alsnog te verplichten haar machtiging tot verblijf in het buitenland (Marokko) in te dienen (terwijl haar directe familieleden zich hier bevinden: haar broer N. in België, haar ene zus K. in Nederland en N. in Duitsland) schendt het evenredigheidsbeginsel dat er een onevenwicht bestaat tussen enerzijds de verplichting die zou opgelegd worden aan verzoekster (naar Marokko gaan met nadien de terugkeer naar België die in dit geval uiterst onzeker is) en anderzijds de geringe belasting van de Belgische staat door de aanvraag in België te doen.*

Verzoekster beriep zich op de bescherming van art 8 EVRM " 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie"

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten , de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen" Verzoekster beriep zich ook op art 22 van de Grondwet:

" Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens en in de gevallen en onder de voorwaarden door de Wet bepaalt "

Verzoekster stelde duidelijk in haar verzoekschrift dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht zijn en dat het volstaat dat verzoekster aantoont dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om de machtiging te vragen. Het is geen vereiste dat deze omstandigheden niet te voorzien zijn.

De overheid dient in elk geval afzonderlijk over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden te oordelen, en dit terwijl het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat met name de ontvankelijkheid en de grond van de aanvraag dit op generlei wijze uitsluit dat, zoals in onderhavig geval, een zelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan zijn die de aanvraag van op het Belgisch grondgebied verantwoordt en ook reden uitmaakt die het verzoek gemachtigd te worden tot verblijf gegrond verklaart.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar beslissing dd 08/03/201 geen rekening gehouden met al de elementen die door verzoekster werden aangehaald ; minstens heeft zij deze elementen niet in het juiste kader geplaatst en kwam zo tot een onzorgvuldige en onredelijke beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing dd 08/03/2021

" dat verzoekster zich beroept op het feit dat zij geen bedingen meer heeft met Marokko. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Marokko en haar verblijf in België haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat betrokkene meer dan waarschijnlijk nog verschillende familieleden heeft in Marokko, waaronder haar broer M. en haar zussen L. en B.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde van de staatssecretaris gaat in zijn beoordeling; zoals volgt uit de bewoordingen :

" lijkt erg onwaarschijnlijk - meer dan waarschijnlijk — uit van loutere willekeurige veronderstellingen om zijn beslissing te staven. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg zeer onzorgvuldig te werk ; zijn beslissing is niet met zekerheid gestoeld op een correcte feitenvinding; zoals hij bovendien zelf suggereert. Verzoekster heeft nochtans in haar verzoekschrift duidelijk aangegeven dat zij geen bindingen meer heeft met Marokko.

het is niet omdat het mogelijk zou zijn dat men familieleden heeft in een bepaald land; dat men met deze een binding heeft.

Uit samenlezen van al de aangehaalde elementen aangebracht door verzoekster — haar lange verblijf sedert 2013 in België — de aanwezigheid van familie in België, Nederland en Duitsland — haar kennis van de Nederlandse taal — kan evengoed besloten worden dat zij geen enkel binding meer heeft met Marokko , zoals door haar aangehaald.

De gemachtigde van de minister heeft de elementen aangehaald door verzoekster niet in een juist kader geplaatst en kwam zo tot een onredelijke beslissing.

Het middel is gegrond.

De beslissing van de gemachtigde dd. 08/03/2021 is verder gemotiveerd als volgt :

" Betrokkene beroept zich op het feit dat haar familieleven zich in België afspeelt, dat zij hier haar sociale belangen heeft en dat zij bijgevolg gerechtigd is op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt "

Deze afweging, werd door de gemachtigde in zijn beslissing dd 08/03/2021 niet volledig gemaakt; hij heeft dan ook niet gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten ; mn . de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

De gemachtigde beperkt zich tot een evaluatie van de gezinsbanden die verzoekster onderhoudt met haar familieleden en haar sociale contacten in België, waarvan hij van oordeel is dat deze niet vallen onder de bescherming van art 8 EVRM.

Hij houdt evenwel geen rekening met het respect voor het privéleven ; het recht op woning; die tevens vallen onder de bescherming van art. 8 EVRM. Hij komt dan ook niet tot een afweging tussen deze belangen van verzoekster versus de belangen van de Overheid en het nadeel dat verzoekster zal lijden op deze vlakken van haar levensdomein bij een terugkeer — eventueel slechts tijdelijke — naar Marokko.

De beslissing houdt op dit punt geen enkele motivatie in.

Door geen rekening te houden met al de elementen handelde de gemachtigde onzorgvuldig en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Dit middel is gegrond.

2. Vordering tot schorsing

[...]

3. Bevel om het grondgebied te verlaten

Zolang verzoekster niet alle rechtsmiddelen uitgeput heeft, is dit bevel op zijn minst voorbarig en onredelijk te noemen.

Wegens voorbarigheid is deze beslissing onzorgvuldig en onredelijk en zijn deze principes geschonden. Het middel is gegrond."

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom

zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Waar verzoekster betoogt dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst, motiveert de bestreden beslissing dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Marokko. Zo acht verweerder de kans erg groot dat verzoeksters broer en twee zussen er nog steeds woonachtig zijn. Er wordt op gewezen dat verzoekster ruim 32 jaar in Marokko verbleef en haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in Marokko. Waar verweerder motiveert dat familieleden van verzoekster nog steeds woonachtig zijn in Marokko, zijn dit volgens verzoekster louter willekeurige veronderstellingen. Los van het feit of verzoeksters broer en zussen wel degelijk in Marokko verblijven, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk of onjuist was om te oordelen dat zij, gelet op haar lang verblijf in Marokko, kan worden geacht familieleden, vrienden of kennissen te hebben waar zij indien nodig tijdelijk kan verblijven. In dit verband dient de Raad op te merken dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf hieromtrent zich beperkt tot zeer algemene beweringen en geenszins concrete bewijselementen voorlegt. Bovendien betwist verzoekster in wezen niet dat haar broer en zussen inderdaad verblijven in Marokko. Waar verzoekster wijst op haar verblijf in België sinds 2013, de aanwezigheid van familieleden in België, Nederland en Duitsland en haar kennis van het Nederlands, verduidelijkt verzoekster niet op welke manier deze elementen aantonen dat zij geen verbinding meer heeft met haar land van herkomst. Zij toont daarenboven niet aan waarom het omwille van voormelde elementen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is voor haar om naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar een aanvraag in te dienen.

2.4. In een volgend middelonderdeel voert verzoekster aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar privéleven en beroept zich op de schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters privéleven. Er wordt immers gemotiveerd dat verzoekster ter staving van haar sociale banden met België slechts één getuigenverklaring voorlegt en enkele gekendheidsattesten. Verweerder motiveert dat op basis van deze elementen niet blijkt dat verzoekster een netwerk van sociale banden heeft, die van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Verzoekster gaat voorbij aan deze motivering en voert geen andere concrete elementen aan waarmee rekening gehouden moest worden. Een schending van artikel 8 wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

2.5. Wat betreft de tweede bestreden beslissing dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft en het feit dat een vreemdeling een beroep wenst aan te tekenen tegen een beslissing waarbij een dergelijke aanvraag onontvankelijk wordt verklaard of hiertegen daadwerkelijk een beroep heeft ingesteld, niet inhoudt dat de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zouden zijn. De tweede bestreden beslissing kan bijgevolg niet worden omschreven als “*op zijn minst voorbarig*” of “*onredelijk*”. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT